

Arrest

nr. 319 755 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 24 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 oktober 2024.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart Moldavische nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 21 juni 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Moldavië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekster uit

Moldavië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op haar.

In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op uitgebreide en omstandige wijze vastgesteld dat en gemotiveerd waarom verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot, meneer P.M., in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Inzake haar echtgenoot (zaak met rolnummer 320 992) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Moldavië, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 21 juni 2024 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Moldavië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Moldavië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op hem.

In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op uitgebreide en omstandige wijze vastgesteld dat en gemotiveerd waarom verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoeker verklaart Moldavië te hebben verlaten nadat zijn vader enkele jaren geleden in de problemen geraakte omdat hij een geleend bedrag niet meer kon terugbetalen aan nonkel A., een invloedrijk persoon uit Moldavië. Sinds verzoekers vertrek uit zijn herkomstland werd zijn huis verwoest door A. Verzoeker en zijn gezin worden tevens via berichten bedreigt door A. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Moldavië door A. verkracht en/of vermoord te worden. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat verzoeker samen met zijn vrouw S.A. reeds tweemaal internationale bescherming hebben aangevraagd in België maar aangezien geen van beiden op hun eerste onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken kwamen opdagen werden ze geacht afstand te doen van hun asielaanvragen en werden deze verzoeken onontvankelijk verklaard.

3. In de bestreden beslissing wordt echter terecht vastgesteld en geoordeeld dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aantoont.

Verzoeker maakt de beweerde problemen met A., de schuldeiser van zijn vader, en zijn vrees door deze persoon verkracht en/of vermoord te worden immers niet geloofwaardig. In de bestreden beslissing wordt in dit verband terecht als volgt geoordeeld:

“U en uw vrouw zijn namelijk in die mate vaag over uw problemen dat jullie verklaringen op geen enkele manier weten te overtuigen. Zo weet u noch uw vrouw de context waarbinnen uw asielmotieven zich situeren aannemelijk te maken. U kent de volledige naam niet van de persoon waarbij uw vader schulden zou hebben en u weet niet waarom hij bij een man in Otaci geld heeft geleend ondanks hij op dat moment zelf reeds meerdere jaren in Kirgizië woonde (CGVS, p. 4, 7 & 8). Bovendien kan u niet concreet maken in welke maand van welk jaar de problemen van uw vader met Ali begonnen, zelfs niet wanneer uw eigen problemen met A. begonnen. U geraakt niet verder dan 2 jaar en drie maanden geleden wat uw vader betreft en 1.5 jaar geleden wat uzelf betreft. Wanneer gevraagd in welke maand van welk jaar uw huis dan werd verwoest, geraakt u niet verder dan ‘ongeveer 2022’ (CGVS, p. 8 & 9).

Deze persoonlijke problemen met A. begonnen nota bene zogezegd pas na uw vertrek uit Moldavië. Uw ouders zouden u preventief gewaarschuwd hebben om het land te verlaten, vermoedelijk nadat zij wel al bedreigd waren. Eerder verklaarde u daarentegen dat zij evenmin bedreigd waren voor hun vertrek uit Moldavië, waardoor u zelfs geen duidelijkheid weet te scheppen over de concrete aanleiding om uw land van herkomst te verlaten (CGVS, p. 8 & 9). Dat u dermate vage verklaringen aflegt over de man en daarbij horende problemen, die uw terugkeer naar Moldavië in de weg zouden staan, is niet overtuigend. Dat uw vrouw zelfs geen interesse zou hebben in de naam van de man die jullie gezin bedreigt, is volstrekt ongeloofwaardig (CGVS 2221935Y, p. 5)”

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker een verkeerde lezing geeft van de bestreden beslissing waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal de door verzoeker ondervonden problemen niet ter

discussie stelt maar slechts minimaliseert. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal uitdrukkelijk als volgt: "Er moet echter worden gewezen op een gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde asielproblemen." Verzoeker gaat hieraan met zijn betoog dan ook geheel voorbij. Hij slaagt er niet in een aannemelijke uitleg te bieden voor het vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de algemene opmerking dat in veel culturen, inclusief die van de verzoeker, ouders vaak de verontrustende aspecten voor hun kinderen verbergen om hen te beschermen. Dit verklaart volgens hem waarom hij geen nauwkeurige details kan geven over de omstandigheden rond de schuld en de bijbehorende bedreigingen. In dit verband dient opgemerkt dat verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud niet uitsluitend de problemen tussen A. en zijn vader betreffen maar eerder zijn eigen ervaringen voortvloeiende uit die beweerdde problemen. Zo kan verzoeker onder andere niet exact benoemen wanneer zijn huis werd verwoest of wanneer zijn eigen problemen met A. zijn begonnen. Deze vormen immers de kernelementen van verzoekers vluchtrelaas. Zijn voorgaand betoog biedt derhalve geen concreet en dienstig verweer ten aanzien van de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Deze blijven derhalve onverminderd overeind.

Bovendien blijft verzoeker ondanks meerdere toezeggingen om berichten met doodsb bedreigingen en foto's van zijn verwoeste huis te zullen overmaken (NPO, p. 8 & 9) tot op heden in gebreke enig begin van bewijs hiervan voor te leggen. Evenmin worden bewijzen aangereikt betreffende verzoekers psychologisch trauma, hetgeen in het verzoekschrift als verschoningsgrond wordt aangehaald om gebeurtenissen gestructureerd te vertellen, zodat dit een blote bewering blijft.

De in de bestreden beslissing opgesomde vaststellingen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Zij zetten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas ernstig op de helling.

4. Dat verzoeker en zijn echtgenote in het kader van hun drie verzoeken om internationale bescherming in andere EU-lidstaten, meer bepaald Duitsland, Frankrijk en Nederland, in de periode 2021-2022, telkens negatieve beslissingen ontvingen, vormt eveneens een ernstige negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van hun voorgedragen problemen en vrees en beweerdde nood aan internationale bescherming.

5. Hoe dan ook, los van het voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk, zoals op goede grond wordt vastgesteld in de bestreden beslissing, dat hij voor de door hem aangehaalde problemen of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Moldavië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Moldavië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De bestreden beslissing duidt in dit verband op goede grond aan:

"Tot slot kan internationale bescherming slechts worden ingeroepen wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 4 maart 2022 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie._de_roma-minderheid_20220304.pdf) en de COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024 (https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_moldavie._algemene_situatie_20240222.pdf)), blijkt dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma. In dit verband dient te worden aangestipt dat er sprake kan zijn van een bepaalde mate van onderrapportering van incidenten. Ook blijkt dat zaken die gemeld worden bij de bevoegde autoriteiten niet steeds de nodige opvolging kennen waardoor daders ongestraft blijven. Vanuit de Roma-gemeenschap zijn er klachten over de effectieve toegankelijkheid en beschikbaarheid van politieke en juridische bijstand. Daartegenover staat dat Roma vaak niet op de hoogte zijn van de juridische mogelijkheden die er zijn om bescherming te krijgen of om hun rechten af te dwingen. Het is voor Roma mogelijk om naar de politie te stappen, maar de administratieve rompslomp is volgens het adviescomité van de Raad van Europa te omslachtig, waardoor zij niet geneigd zijn om met hun zaak verder te gaan. Dat is voornamelijk het geval voor Roma die onvoldoende kennis hebben over het wettelijke en institutionele kader waarbinnen discriminatie kan worden bestreden. Roma-vertegenwoordigers zijn vragende partij voor professioneel juridisch advies en bijstand aan Roma zodat zij hun zaak aanhangig kunnen maken. Aangezien de grote meerderheid van de Roma op de armoedegrens leeft, zijn zij niet in staat om zelf een advocaat te betalen. Dat geldt eveneens voor een groot deel van de rest van de bevolking. Uit voornoemde informatie blijkt verder dat er in geval van discriminatie of gewelddaden in Moldavië ook andere kanalen bestaan die bijstand kunnen bieden voor Roma die een beroep willen doen op de bescherming van de autoriteiten, zoals de Community Mediators binnen de Roma-gemeenschap, de Ombudsman, die aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden kan onderzoeken, of de Equality Council, dat bevoegd is om aantijgingen van discriminatie onafhankelijk te onderzoeken en waar een klacht over discriminatie via de website van die organisatie kan worden aangekaart. Voorts zijn er verschillende Romaorganisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten. Verder voert de Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) een

project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Er dient echter erop gewezen te worden dat deze informatie, waaruit blijkt dat ondanks een zekere vooruitgang op het vlak van rechtsbescherming voor Roma in Moldavië er nog tekortkomingen blijven bestaan, op zich niet volstaat om aan te tonen dat u persoonlijk in uw land van herkomst hoegenaamd geen afdoende bescherming zou kunnen krijgen. Uit bovenstaande informatie kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Het volstaat bovendien niet om op algemene wijze te verwijzen naar dergelijke informatie: een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade dient steeds in concreto te worden aangetoond. In dit verband wijst het Commissariaat-generaal erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. U blijft hier in gebreke.”

Voordat internationale bescherming kan worden verleend, dient aangetoond te worden dat de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen verzoeker niet heeft gedaan.

Verzoeker verklaart dat zijn vader ooit klacht zou hebben ingediend tegen A. en dat deze laatste de politie zou hebben omgekocht, maar hij legt geen enkel bewijs hieromtrent voor (NPO, p. 7 & 10). Noch verzoeker noch zijn vader hebben geprobeerd om een klacht op een ander moment en/of op een andere plaats in te dienen naar aanleiding van de beweerdde problemen (NPO, p. 10) waardoor verzoeker niet kan aantonen dat de Moldavische autoriteiten niet bereid en/of niet in staat zouden zijn om hem bescherming te bieden. Een vrees voor vervolging omwille van de beweerdde problemen kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Hoe dan ook blijkt uit niets en verzoeker toont op generlei wijze aan dat het hem in Moldavië in geval van eventuele problemen aan nationale bescherming ontbreekt. Zoals eerder werd vastgesteld, heeft verzoeker geenszins alle redelijkerwijze van hem te verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de Moldavische autoriteiten benut, laat staan uitgeput.

6. Voorts verwijst verzoeker in het verzoekschrift naar zijn Roma afkomst en benadrukt dat de Roma minderheid in Moldavië gemarginaliseerd en gediscrimineerd wordt. In dit verband citeert verzoeker uit een rapport van de Europese Raad betreffende de situatie van Roma en LGBT gemeenschap in Moldavië. Verzoeker laat na om concrete, op zijn persoon betrokken, elementen of feiten aan te reiken die met een redelijke mate van waarschijnlijkheid aannemelijk maken dat hij bij terugkeer naar Moldavië omwille van zijn Roma afkomst zal worden gevisieerd of vervolgd. In tegenstelling tot zijn betoog in het verzoekschrift verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geen problemen gekend te hebben in Moldavië vanwege zijn etnische afkomst als Roma (NPO, p. 10). Verzoeker brengt derhalve geen concrete elementen aan die erop wijzen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd door zijn Roma afkomst, of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Door enkel uit het rapport van de Europese Raad te citeren, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Bovendien dient opgemerkt dat, zoals reeds hoger onder punt 5 uiteengezet, uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat hoewel anti-Roma gevoelens, stereotypering, racisme en haatspraak ten aanzien van Roma voorkomen in Moldavië, er geen sprake is van systematische gewelddaden ten aanzien van Roma (COI Focus. Moldavië. Algemene situatie van 22 februari 2024). Op grond van de beschikbare landeninformatie kan geenszins afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.

7. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Hetzelfde geldt voor artikel 4 van het Handvest.

8. Betreffende het voordeel van de twijfel, waarnaar verzoeker nog verwijst, stipt de Raad aan dat het aan verzoeker toekomt om de bevindingen van de commissaris-generaal aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij blijft evenwel geheel in gebreke. De Raad merkt op dat een louter theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen in casu, geenszins van die aard is om de concrete motieven te ontkrachten, noch om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

9. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

10. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst, Moldavië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

3. Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Moldavië.

4. Gelet op het voorgaande, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Moldavië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 november 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1832 legt de eed af en tolkt Russisch

De zaken 5 en 6 worden tezamen opgeroepen.

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vragen tot horen.

Adv VzP'n voert aanvankelijk een inhoudelijk verweer tegen de beschikkingen waarbij zij aanvoert: (1) het gebrek van verzoeker aan kennis/zijn beperkte kennis van de schulden van zijn vader, die hiervoor gevisieerd werd door de schuldeiser, (2) het oordeel dat VzP'n hiervan geen stukken bijbrachten ondanks de vader klacht had neergelegd bij de politie, maar door de invloedrijke schuldeiser werd de politie omgekocht zodat hiervan geen bewijs kon worden bijgebracht, (3) beiden zijn Roma en aldus slachtoffer van een anti-Roma gemeenschap met stereotypering, racisme en haat waardoor sprake is van een gebrek aan bescherming door de overheid.

Hierna neemt verzoeker het woord en stelt bedreigd te zijn in zijn land van herkomst omwille van door zijn vader geleend geld, maar inmiddels blijkt zijn vader bijna alles terugbetaald te hebben en een week geleden hebben VzP'n de stopzetting van de procedure gevraagd: ze willen terug naar hun land gezien er geen gevaar meer is voor hen. Op de vraag van de kamervoorzitter of dit inhoudt dat zij dan ook afstand doen van deze procedure, stelt verzoeker dat hij hierop op dit moment hierop geen antwoord kan geven omdat hij nog wacht op bevestiging van zijn vader dat deze al zijn schulden heeft terugbetaald. Hij stelt voor de Raad later op de hoogte te stellen per brief/mail. Ook geeft hij aan wat problemen te hebben om documenten (paspoorten/foto's) te regelen door gebrek aan eigen financiële middelen. De kamervoorzitter wijst Adv VzP en VzP'n op de mogelijke diensten van de IOM hierbij.”

5. Verzoekster betwist niet -noch in het verzoekschrift noch ter zitting- dat zij (zich voor) haar huidig derde verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als diegene die door haar echtgenoot P. M. in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd.

In het kader van dat derde verzoek om internationale bescherming van verzoeksters man wordt bij arrest van de Raad nr. 319 754 van 9 januari 2025 geoordeeld en gemotiveerd:

“(…)

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 november 2024 staat het volgende vermeld:

*“Tolk 1832 legt de eed af en tolkt Russisch
Cf. pleidooi in de vorige zaak op de rol nr. 5.”*

Het pleidooi in zaak 5 op de rol (RvV 320 996), de zaak van verzoekers echtgenote, luidt als volgt:

“Tolk 1832 legt de eed af en tolkt Russisch

De zaken 5 en 6 worden tezamen opgeroepen.

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikkingen, voorwerp van de vragen tot horen.

Adv VzP'n voert aanvankelijk een inhoudelijk verweer tegen de beschikkingen waarbij zij aanvoert: (1) het gebrek van verzoeker aan kennis/zijn beperkte kennis van de schulden van zijn vader, die hiervoor gevisieerd werd door de schuldeiser, (2) het oordeel dat VzP'n hiervan geen stukken bijbrachten ondanks de vader klacht had neergelegd bij de politie, maar door de invloedrijke schuldeiser werd de politie omgekocht zodat hiervan geen bewijs kon worden bijgebracht, (3) beiden zijn Roma en aldus slachtoffer van een anti-Roma gemeenschap met stereotypering, racisme en haat waardoor sprake is van een gebrek aan bescherming door de overheid.

Hierna neemt verzoeker het woord en stelt bedreigd te zijn in zijn land van herkomst omwille van door zijn vader geleend geld, maar inmiddels blijkt zijn vader bijna alles terugbetaald te hebben en een week geleden hebben VzP'n de stopzetting van de procedure gevraagd: ze willen terug naar hun land gezien er geen gevaar meer is voor hen. Op de vraag van de kamervoorzitter of dit inhoudt dat zij dan ook afstand doen van deze procedure, stelt verzoeker dat hij hierop op dit moment hierop geen antwoord kan geven omdat hij nog wacht op bevestiging van zijn vader dat deze al zijn schulden heeft terugbetaald. Hij stelt voor de Raad later op de hoogte te stellen per brief/mail. Ook geeft hij aan wat problemen te hebben om documenten (paspoorten/foto's) te regelen door gebrek aan eigen financiële middelen. De kamervoorzitter wijst Adv VzP en VzP'n op de mogelijke diensten van de IOM hierbij.”

5. Verzoeker doet met voormelde argumentatie geen afbreuk aan de grond in de beschikking van 24 september 2024, in het kader van zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming in België genomen.

5.1. Het betoog van verzoeker en zijn echtgenote ter zitting van de Raad ligt daarentegen in lijn van en bevestigt de eerder gedane vaststellingen dat er geen specifieke, met betrekking tot hun persoon, omstandigheden zijn waarom hun land van herkomst Moldavië voor hen niet als een veilig land van herkomst kan worden beschouwd.

Verzoeker liet eerder na en laat ook ter zitting na substantiële redenen op te geven waarom Moldavië in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst kan worden beschouwd ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker toont immers geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan, noch maakt hij aannemelijk dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Integendeel, verzoeker geeft daarentegen ter zitting duidelijk en uitdrukkelijk aan en te kennen samen met zijn echtgenote (en hun gezin) naar hun land van herkomst Moldavië te willen terugkeren aangezien er, zo stelt hij expliciet, geen gevaar meer is voor hen. Volgens verzoeker heeft zijn vader immers inmiddels nagenoeg alle schulden terugbetaald aan schuldeiser “nonkel” A., en zijn hiermee dus alle problemen van de baan/verleden tijd.

In dit verband wordt nog vastgesteld dat waar verzoeker ter terechtzitting van de Raad op 28 november 2024 (voor)stelde de Raad verder op de hoogte te zullen brengen per brief/mail inzake zijn situatie, met name wat betreft het feit dat zijn vader effectief kan bevestigen dat alle schulden zijn terugbetaald en de vraag ter zitting of dit inhoudt dat hij afstand doet van huidige procedure, de Raad meer dan een maand later, begin 2025, nog steeds geen (enkel) nieuws van verzoeker heeft mogen ontvangen. Verzoeker laat alzo na hierover

verder duidelijkheid te verschaffen, en verzaakt hiermee overigens aan de medewerkingsplicht die op hem rust. Derhalve kan slechts rekening worden gehouden met en worden voortgegaan op het door hem ter zitting verklaarde.

5.2. Hoe dan ook wordt herhaald en dient te worden beklemtoond dat de Raad in zijn beschikking van 24 september 2024, in navolging van het CGVS, verzoekers relaas als ongeloofwaardig heeft beschouwd en dat tevens werd vastgesteld dat hoe dan ook, los daarvan, uit niets blijkt en verzoeker niet aannemelijk maakt dat het hem in zijn land van herkomst aan nationale bescherming vanwege de Moldavische overheid ontbreekt.

Het betoog ter zitting vanwege verzoeker, waarbij hij aangeeft dat hij met zijn gezin wil terugkeren naar Moldavië aangezien er geen gevaar meer is voor hen, werpt daar vanzelfsprekend geen ander licht op. Het bevestigt daarentegen dat er in hoofde van verzoeker en zijn gezin geen nood is aan internationale bescherming omwille van hun situatie in en bij terugkeer naar Noord-Macedonië. Het aanvankelijk inhoudelijke verweer van verzoekers advocaat ter zitting, wordt door verzoeker zelf geheel onderuit gehaald. Het vermag, gelet inzonderheid op verzoekers eigen persoonlijke verklaringen ter zitting, geenszins de beoordeling om te buigen dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming ten aanzien van Moldavië aantoonst.

Bovendien is verzoeker na zijn tweede beschermingsverzoek in België in 2023, waarbij hij niet op het eerste gehoor op DVZ kwam opdagen waarop hij werd geacht afstand te doen van zijn beschermingsverzoek, vrijwillig terugkeerde naar Moldavië. Dit zet zijn verklaarde problemen met en vrees jegens schuldeiser A. zeer ernstig op de helling. Voorts werd er eerder in de beschikking o.a. al op gewezen dat de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote in het kader van hun drie verzoeken om internationale bescherming in het verleden in andere EU-lidstaten, meer bepaald Duitsland, Frankrijk en Nederland, in de periode 2021-2022, telkens negatieve beslissingen ontvingen, eveneens een ernstige negatieve indicatie is voor de geloofwaardigheid van hun voorgehouden problemen en vrees en beweerd nood aan internationale bescherming. De vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote zowel bij hun eerste als tweede beschermingsverzoek in België hun kat stuurden naar het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken waarop zij werden geacht afstand te doen van hun verzoek, geeft bovendien blijk van desinteresse in hun hoofde in de door hen ingezette procedures verzoek om internationale bescherming, welke onverenigbaar is met het bestaan wat hen betreft van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming, en met de plicht van ieder verzoeker om internationale bescherming om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen.

5.3. Hoe dan ook toont verzoeker geen nood aan internationale bescherming aan, daar uit niets blijkt en hijzelf op generlei wijze ook maar enigszins in concreto aannemelijk maakt dat het hem en zijn gezin in Moldavië, hun land van herkomst waarvan hij ter zitting expliciet stelt ernaar te willen terugkeren, aan nationale bescherming ontbreekt.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoeker geen substantiële redenen op om zijn land van herkomst, Moldavië, in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt."

6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, blijkt dus dat ook verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Moldavië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De grond van de beschikking van 24 september 2024 blijft aldus onverminderd gehandhaafd. Verzoekster toont, net als haar man, geen nood aan internationale bescherming aan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS